

vilde være i Stand til at finde de rette Embedsmænd dertil; men efter at man — saavel Ministeren ved vedblivende at holde paa Loven og det andet Ting ved at gaa ind paa den — har overbevist mig om, at faste Embedsmænd til Anbringelse af de paagældende Stryg paa rette Sted ville kunne findes, ere mine Betæneligheder svundne, og jeg stemmer altsaa for Loven. Det ærede Medlem, som jeg omtalte, advarede ikke alene, men fremdrog Eksempler paa, at det var aldeles overflødig. Han viste, hvor mange Forbrydelser der var, og hvorledes de vare aftagne. Jeg tror, der var mellem 400 og 500 grove Forbrydelser, som efterhaanden toge af med 30—40 om Aaret; af de Forbrydelser, som kunne komme ind under denne Lov, var der, saa vidt jeg forstod ham, ca. 50 om Aaret, og de gik langsomt ned ad. Jeg synes, at det er for meget for os at have disse 50, hvis vi kunne afskaffe dem. Det ærede Medlem henviste til, at vi skulde oplære Forbryderne til at blive bedre Mennesker, saa vilde vi efterhaanden faa Antallet længere ned. Det vilde være ret behageligt for Eftertiden, men det er Samfundet, det Folk og de Mænd, som leve i Øjeblikket, der saa vidt muligt ville være fri for Konsekvenserne af Bølleherredømmet. Vi forlange som vor Ret, at der gøres i alt Fald et Forsøg paa at faa de nuværende Forhold ændrede. Det kan lidet hjælpe os, om vi om 50—100 Aar have velopdragne, elegante Bøller; det er dem, vi have nu, vi ville af med, og det er for deres Virksomhed, vi ville sætte en Stopper.

De Herrer sige, at dette er ingen Nytte til, thi Bøllevæsenet aftager nok. Ja, det kan gerne være, men det er for langsomt, det aftager; vi ville prøve paa, om vi ikke hurtigere kunne faa en Ende paa det. Det er en overordentlig høj Grad af Nænsomhed, de Herrer have overfor disse Gentlemen. Jeg kan ikke forstaa det. Hvorfor maa alle vi andre ikke have samme Ret som Bøllerne? Naar de mene, at det er deres Ret at prygle os, hvor de finde Lejlighed dertil, kan jeg virkelig ikke forstaa, at vi andre ikke have Lov til som Forsvar at gribe til de Midler, om hvilke vi, selv om vi ikke ere sikre paa, at de ville hjælpe, saa dog have det Haab, at de ville standse deres Virksomhed. Skulde det være en Nedværdigelse at lade disse udenfor al Agtelse staaende Individuer faa en Behandling af den Slags, der her omtales? Jeg forstaaer ikke den Tankegang, og jeg tror ikke, at det tyske Folk, det franske, italienske og montenegrinske ville

rejse sig i Harmen over, at det danske Folk saaledes gaar tilbage i Udvikling. Jeg tror det ikke, og hvis det er de Herrer indenfor vort eget Folk, der ere bedrøvede over vor Tilbagegang, skal jeg gerne have Medfølelse med dem, men jeg tror ikke paa Bedrøvelsen. Der var en stærk Stemning i Folket for et Par Aar siden for, at der skulde tages fat med Kraft, og Ministeren var i sin fulde Ret, da han troede, at naar han kom med et Forslag som dette, vilde det gaa glat igennem, thi hele Befolkningen var opskræmt, og den er det endnu. Naar dette er Tilfældet, skyldte vi, der skulle sidde her og deltage i Lovgivningen, den opskræmte Befolkning, selv om det mulig ikke kan hjælpe, at gøre det Forsøg, man nu en Gang tror kan hjælpe — og jeg har den fulde Tro, at det nok skal hjælpe — paa rette Maade.

Ærede Medlemmer, som ere imod Loven, paastaa, at det ikke vil hjælpe det allermindste, at Bøllerne ikke blive bedre for det. Nej, det tror jeg heller ikke, men det er heller ikke Mening. Jeg bryder mig ikke om at forbedre Bøllerne ved Prygl, ikke en Smule, men jeg vil gerne være med til at forhindre, at de vedblive med deres Bølleuvasen, og være med til at hæve og opdrage den opvoksende Slægt, saa at der er Haab om, at vore Efterkommere kunne blive fri for Bøllerne. Derfor haaber jeg ligesom det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borbjerg), at Loven om forsømte Børn maa komme ud snarest muligt, om muligt samtidig med dette Lovforslag. Nej, det er ikke Mening, naar de skulle have Prygl, at de skulle blive bedre derved. Tværtimod vil jeg sige, at de skulle føle, hvad det er. — Det ærede Medlem for Kalundborg sagde, at man nedværdigede dem yderligere derved. Ja, selvfølgelig nedværdige vi dem, det er jo Mening! De have selv stillet sig udenfor al Agtelse, saa lavt, som det er muligt; de ere Genstand for vor Foragt, men de tro det bare ikke. Og selv om de troede det, have de et Samfund mellem sig selv, hvor det at begaa Overfald paa os andre er Adgang til høj Berømmelse og er en fortjenstfuld Gerning. Det vilde jo være gavnligt, om man kunde bibringe dette Samfund en Følelse af samme Foragt for hinanden, som den øvrige Del af Samfundet nærer overfor dem. Og hvis vi virkelig ved at give dem Tamp kunde bibringe dem en Følelse af Nedværdigelse eller i alt Fald til at stille dem saaledes mellem deres beundrende Samtid, at de